

Deel 1

Hoofdstuk 1: Niet-pluis-gevoel

Het is nog vroeg in het grote bos. De eerste zonnestralen schijnen door de bladeren van de hoge bomen op het mos. Het is nog dampig en het edelhert richt zijn kop op; zijn gewei is te zien boven de nevel. Hij snuift en zijn adem laat wolkjes achter in de lucht.

'Luister naar mij, wie mij horen wil. Het is hier niet pluis. Het bos huilt. Ik hoor het, ik voel het. Is er iemand die luistert?'

'Ja, ik luister.'

'Oh, en wie ben jij dan wel?'

'Nou, mijn naam is Pink. Ik ben de kleinste. Ik ben net zo klein als de pink van een mensenhand; klein dus.'

'Ja, maar **wat** ben je? Ik zie ook wel dat je klein bent. Dat zegt nog niets. Groot kan dom zijn en klein soms slim, dus zeg maar gewoon of je wat wilt doen met wat ik heb gezegd.'

'Nou,' zei Pink, 'ik hoor dat u zegt dat er iets niet pluis is in het bos.'

'Ja, dat klopt. Dat heb ik gezegd.'

'Wat is dat eigenlijk, als iets niet pluis is?'

'Dat is simpel: iets is **wel** of **niet** pluis. Dat snapt toch iedereen die een beetje gevoel heeft?'

'Ja, ja,' zei Pink, 'maar wat zegt dat eigenlijk? Heeft het met gevaar te maken? Zo klinkt het wel.'

'Natuurlijk heeft het met gevaar te maken. Als je voelt dat iets niet pluis is, dan kun je weggaan, flauwvallen of er iets aan doen.'

'Ja, maar wat moet ik dan voelen? Ik weet niet zoveel; ik breng met mijn emmertje alleen maar water uit de wortels van de bomen omhoog naar de blaadjes. Verder weet ik niets.'

'Nou,' sprak het edelhert, 'dan moet ik jou hebben.'

'Ja, maar,' sprak Pink, 'wat heeft dat met niet pluis te maken?'

'Alles,' zei het edelhert. 'Het emmertje, waarmee jij het water naar boven brengt, is leeg, klopt dat?'

'Ja,' zei Pink. 'Is dat niet pluis dan?'

'Dat is zeker niet pluis, want die emmertjes moeten vol water zijn en dat zijn ze niet.'

'Ja, maar wat is er dan niet pluis?'

'Allereerst natuurlijk dat je emmertjes met lucht naar de bladeren brengt. Lucht, daar hebben de bladeren genoeg van; ze willen water!'

'Ja, dat weet ik ook wel,' zei Pink, 'maar wat is nou het gevaar en waarom huilt het bos? Doe ik iets niet goed?'

'Niet huilen, jij doet gewoon je werk. Maar het heeft geen zin en dat is niet pluis!'

'Het bos huilt, om jou maar eens een direct antwoord te geven, omdat de bladeren geen water krijgen en de bomen nu al, midden in de zomer, hun bladeren loslaten, terwijl dat eigenlijk pas in de herfst moet gebeuren! Snap je wel?'

'Nee,' zei Pink, 'ik snap er niets van. Als ik het warm heb, doe ik ook gewoon mijn jasje uit; lekker fris, dat is toch niet gevaarlijk?'

'Nee,' zei het edelhert, 'voor jou niet, maar voor de bomen wel. Nu dan een helder antwoord: als de bomen hun bladeren te vroeg laten vallen, is er in de nieuwe knoppen voor volgend jaar niet genoeg sap om in de lente de bladeren uit te laten komen.'

'Oh,' zei Pink, 'nu snap ik het, want zonder bladeren is er voor mij geen werk en de bomen kunnen niet ademen zonder bladeren.'

'Zo is het precies en verder is het belangrijk dat er volgend jaar waarschijnlijk ook geen eikels en beukenootjes zijn, waar ik dol op ben; de zwijnen en eekhoorns trouwens ook.'

'Zo,' zei het edelhert, 'en nu ga ik verder. Het wordt mij te warm onder de hoeven. Ga jij nu iets doen?'

'Ik begrijp het,' zei Pink, 'maar ik weet niet of ik kan helpen, want ik ben slechts een jonge en erg verlegen boomelf.'

'Ach ja, een boomelf, ik dacht al zoiets, maar dat geeft niets hoor. Het is juist goed om jong en verlegen te zijn. Dat is iedereen wel eens geweest. Je leert er juist van. Maar nu ga ik echt. Ik hoor later wel of ik volgend jaar eikels en beukenootjes kan eten, adieu!'

Wat moet ik nou? dacht Pink. Emmertjes met lucht naar de bladeren brengen, heeft geen zin. Nu ik wat beter kijk, zie ik dat er al veel bladeren op de bodem van het bos liggen. Ik moet iets doen, dat heb ik begrepen van het edelhert. Dat wil ik wel, maar ik weet niet wat. Vanavond roep ik alle boomelfen bij elkaar in de vergaderruimte bij de paddenstoelenkring, op de open plek in het bos, misschien weten zij wat te doen.

Hoofdstuk 2: Linksom of rechtsom

Nou, daar zitten ze dan, in de vergaderkring. Alle boomelfen zijn gekomen. Je kunt ze herkennen aan de rode schoentjes, die nog net te zien zijn onder de hoeden van de paddenstoelen. Mooie schoentjes zijn het. Het zijn ook niet zomaar rode schoentjes, want je kunt ze niet in de winkel kopen. Mensen kopen hun schoenen in een winkel. Boomelfen maken hun schoentjes zelf.

Dat zit zo: als in de herfst de kruisspinnen klaar zijn met het maken van hun webben, brengen de vogels de restjes spinrag naar de libellen. De libellen weven daar mooie lapjes van, die ze naar de boomelfen brengen. De boomelfen snijden de lapjes op maat en naaien de lapjes in elkaar, met een mooi puntje aan de voorkant. Dan gaan alle schoentjes naar de lijsterbesboomelfen en die verven de schoentjes mooi rood met lijsterbessensap.

'Hallo Pink, ben je er nog? Waarom zijn we in de vergaderkring? Is er iets te vieren of is er gevaar?'

'Ja,' zei Pink.

'Wat ja? Wat bedoel je, Pink, is er feest of is er gevaar?'

'Er is gevaar,' zei Pink, 'een groot gevaar. Het edelhert vertelde mij vanmorgen dat het niet pluis is in het bos en dat het bos huilt.'

'Ja hoor,' zeiden de boomelfen in koor, 'wat is dat nou weer, een edelhertenpluis? Ha ha, je hebt je weer lekker voor de gek laten houden, Pink. Kom jongens, we gaan; we hebben nog werk te doen.'

'Nee, wacht nou even en luister. Ik snapte het eerst ook niet, maar het zit zo: de bladeren krijgen geen water, omdat wij met emmertjes zonder water naar boven klimmen, van de wortels naar de bladeren. Dat komt omdat er in de rivier bijna geen water meer staat. Zonder water drogen de bladeren uit en de bladeren vallen dan af. Er is dan ook te weinig nattigheid voor de nieuwe bladeren, die nog in de knoppen zitten, en dat is niet zo best in het voorjaar. Het kan ook zo zijn dat er dan volgend jaar in de herfst te weinig eikels en beukenootjes vallen en dat is heel erg voor alle dieren die in het bos leven.'

'Weet je wat erg is?' zei een bijdehante boomelf. 'Dat wij geen werk meer hebben.' Nu gebeurde er iets, wat Pink nog nooit had meegemaakt. Alle boomelfen sprongen onder de paddenstoelenhoeden vandaan en begonnen keihard op het mos te stampen.

'Wat doen jullie nou?' zei Pink.